

τῶν φωτεινῶν πηγῶν ἀδύνατον εἶναι νὰ δώσῃ ἢ ἀποτελέσματα ἀνέφικτα ἢ καὶ ὀλοσχερῶς μηδαιμινά.

Εἶτα ὁ συγγραφεὺς, σημειῶν τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἡ πειραματικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ θεωρήματος τοῦ Doppler ἐπιτυχάνει μὲν εὐκόλως προκειμένου περὶ μουσικοῦ φθόγγου, ἐν ᾧ τὸ ἡχητικὸν κύμα εἶναι ἐνιακίας περιόδου, ἀδύνατον δὲ νὰ ἐπιτύχῃ προκειμένου περὶ φωτός, ὡς διευτυπώθη ὑπὸ τοῦ Doppler, καθ' ὅσον φωτειναὶ πηγαί, ὅπως οἱ ἀστέρες, παρέχουσι πολυσύνθετον κράμα κυμάνσεων, ὧν αἱ περίοδοι διαφέρουσι κατὰ βαθμοὺς ἀνεπαισθήτους, παρατηρεῖ ὅτι πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθοῦς σχέσεως τοῦ φωτός πρὸς τὸν ἥχον, ἀνάγκη νὰ εὗρεθῇ μέθοδος πειραματικὴ δι' ἣς νὰ χωρισθῇ ἰδιαιτέρον φωτεινὸν κύμα, εὐκόλως δι' ἰδίου χαρακτηριστικοῦ αὐτοῦ ἀπὸ πάντων τῶν λοιπῶν ἀναγνωρίζόμενον μεθ' ὅλην τὴν ἐπίδρασιν τῆς κινήσεως τῆς πηγῆς. Τὸ πρόβλημα σήμερον, ὅποτε ἡ φωτοανάλυσις παρέχει μεθόδους ἐπιτρεπούσας τὸν χωρισμὸν, τὴν δικάζῃ καὶ τὴν κατὰ τὰξιν ἐπὶ κλίμακος ἀκριβῶς ὠρισμένης τῶν διαφόρων φωτεινῶν ἀκτίνων, εὐκόλως λύεται· κατὰ τὴν ἐποχὴν ὅμως ἐκείνην μεταξὺ τοῦ θεωρήματος τοῦ Doppler καὶ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῶν φωτεινῶν κυμάτων ὑπῆρχε σπουδαῖόν τι χάσμα, ὅπερ δὲν κατάρθρωσαν νὰ ὑπερπηδήσωσιν.

(*▲κολουθεῖ).

H. Γ. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΣ.

Α Δ Α

•••

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ.

Α'.

Ἐδεῖπνον—μὴ θελήσῃτε νὰ μάθητε ποῦ, πότε· εἰδεῖπνον μετὰ θαλερῆς παρθένου οἱ ἱππῶται. Τὸ δεῖπνον ἦτο λιπαρὸν· διάκονοι τὸν οἶνον ἐντὸς κυπέλλων γλαφυρῶν ἐκίρνων χρυσταλλίνων τῆς ὀροφῆς, τῶν ὀθονῶν δεινῶς μαστιζομένων ὑπὸ βυσμάτων φικλῶν ἐκπωματιζομένων. Ἐδεῖπνον, οἶνον ἔπινον, τὸν στόμαχον ἐπλήρουν, καὶ μεταξὺ τερπόμενοι οἱ σύνδειπνοι ἐλήρουν. Καὶ ὅτε τὰ ἐπίδειπνα καὶ τὰ τραγηματώδη προσήχθησαν, ἀντ' αἴθιοπος ἀφρώδη, μελιτώδη τὸν χαμπανίτην δέχονται χρυσῶν κυλίκων βάθη, καὶ... τί συνέβη ἔπειτα, πᾶς τις ποθεῖ νὰ μάθῃ.

Β'.

Λοιπὸν, ἀφοῦ καὶ ἔφαγον καὶ ἔπινον, ἡ Ἄδα λαλεῖ πρὸς τὴν εὐτράπελον τῶν ἱπποτῶν ἐπτὰδα. «Κοιμφοί μου φίλοι, εὐγενεῖς, καλλίμορφοι ἱππῶται, «ζωροὶ συνδαιτημένους μου καὶ εὐθυμοὶ συμπῶται, «χαρίζοι Κύριος ὑμῖν ὥρας μακρὰς, ἀνέτους! «Τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς ἐκάστου νέου ἔτους «ὅποτε μεσονύκτιος ἐπαυροῦται ὥρα, «εἴθισται νὰ προσφέρωμεν τοῖς κεκλημένοις δῶρα.

«Νῦν εἶναι τῆς παραμονῆς τοῦ νέου ἔτους ἡδε, «καὶ ὥρα μεσονύκτιος ἐγγίζει, εὐπατρίδαί. «Καὶ δὴ δωρήσομαι ὑμῶν ἐνὶ καὶ μόνῳ δῶρον «καλὸν, τιμῆν, ἀελπτον, τιμῆς, ἀγάπης φόρον».

Γ'.

Οἱ νέοι ἐπευφάνησαν, οὓς ἔρωσ διαφλέγει. Τὸν λόγον συνεχίζουσα ἡ Ἄδα τὰδε λέγει· «Ραοῦλ, Ἐδγάρ, Ἐδμών, Γενέ, Βίκτωρ, Ὁσκάρακα! Ὁθων, «ἡ Ἄδα ταύτη τῇ νυκτὶ ἐνὸς πληροῦ τὸν πόθον· «ἐνὸς ὑμῶν ἡ σύντροφος γενήσεται τῶν τῆδε. «Τίς οὗτος;» ἀνεβόησαν ὁμοῦ οἱ εὐπατρίδαί· —«Τίς οὗτος; ὁ τὸ κάλλιστον μέλλων μοι δοῦναι δῶρον». Οἱ πάντες ἀπεδέξαντο τὸν προταθέντα ὄρον. «Ἐν ἔτι ὑπολείπεται», εἶπεν ἡ Ἄδα τότε· «λόγον τιμῆς ἱπποτικῆς τῇ μελλονύμφῃ δότε, «ὅτι προστάται ἔσθετε αὐτῆς καὶ τοῦ συμβίου, «τοῦ προκριθέντος ἐξ ὑμῶν, οἱ ἄλλοι διὰ βίου». «Λόγον τιμῆς!» ἀνέκραξαν καὶ οἱ ἐπτά.—«Ἰππῶται, δεῦτε, τὸ δῶρον ἕκαστος περιτροπάδῃ δότε!»

Δ'.

Τῇ λέγει πρῶτος ὁ Ραοῦλ· «Ἐγὼ, γλυκεῖα Ἄδα, χρυσότευκτον οἰκοδομῶν δωροῦμαί σοι πατῆδά». «Ἐγὼ δὲ, λέγει ὁ Ἐδγάρ· «δίφρον καὶ ζευγὸς ἱππων». Καὶ ὁ Ἐδμών· «προσφέρω σοι ἀνάκτορον καὶ κῆπον». Ὁ δὲ Ρενέ· «χαρίεσσα καὶ ἐρωτῶπις Ἄδα, σκούδων ἐγὼ δωροῦμαί σοι στιλβόντων μυριάδα». Ὁ Βίκτωρ λίθοις ἰνδικοῖς στεφάνην ἡνθισμένην προσφέρει· πόρπην δὲ Ὁσκάρ τιμῆς πολλῆς, ἀθήους. Ὁ Ὁθων δὲ, τὴν δεξιὰν ἀπλῶν ἐπὶ τοῦ στιβούς· «Ἰππότης, λέγει, ἄπορος τυγχάνω καὶ πληθεῖς· «ὦ δεῖξαι, Ἄδα, τὴν ἐμὴν λατρείαν ἰσοβίως!»

Ε'.

—«Νικᾶς, ὦ Ὁθων! Ὁ ἐμὸς καὶ σὺ τοῦντεῦθεν βίος «ἀρρήκτοις δέονται δεσμοῖς! Ὑμῶν τῶν ἐξ τὰ δῶρα, «ἔστωσαν προῖξ. Ἀκούσατε, ἡ δωδεκάτη ὥρα «σημαίνει». Ἐπεκρότησαν οἱ ἡττηθέντες τότε καὶ ἀνεβόησαν κοινῇ· «Ἄδα, ὁ γάμος πότε;»

ΣΤ'.

Ἡ μήτηρ τῆς εὐώπιδος παρθένου ἡ πρεσβυτίς εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ εἶπεν· «Ὁ λευίτης «ἐν τῷ ναῖσκι τῷ ἐγγὺς τὸ ζευγὸς ἀναμείνει. «Χρυσοῦν προχέουσι τὸ φῶς λαμπτήρες ἀνημμένοι «ἐκεῖ. Χωρεῖτε, νέοι μου, ζευγὸς χαρίτων, χώρει!»

Ζ'.

Πρὸς τὸν ναῖσκον βαίνουσιν ὁ Ὁθων καὶ ἡ κόρη. Ἰππῶται, μήτηρ, οἰκετῶν πληθὺς καὶ κορασιδῶν τὸν γάμον εὐλογοῦμενον ὑπὸ τοῦ θύτου εἶδον· ἐνῶ δὲ ἤχουν μουσικαί, ᾠδαί, χοροὶ καὶ κρότοι, τοῦ νέου ἔτους ἔλαμψε χαρμόσυνος ἡ [πρώτη].

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ 31 δεκεμβρίου 1892.

ΧΡΙΣΤΟΦ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ.